

Molitev.



Milka ni nikoli legla niti vstala, da bi ne bila poprej k Bogu molila. Predno je šla spat, molila je k Bogu, da bi jo čul vsega zlega in nesreče, da bi jej branil njene preljube stariše in rojake, da bi jej odpustil vse grehe in jej razsvetlil um, da bi mogla vedno samó dobro delati. — Kadar se je zjutraj prebudila, takój je sklenila svoji nežni ročici in molila k Bogu, da bi jo čul in branil ves dan od vsake nadloge in nesreče. — In kaj mislite, otroci! da je Milka zamán molila? — Ni.

Poslušajte, kako jo je Bog obvaroval velike nesreče.

Necega dne proti večeru je šla Milka iz šole domóv. Hiša njenih starišev je bila precej daleč od šole. Bilo je po zimi in velik sneg je bil zapadel. Gredoč po cesti komaj je sirota privzdigovala nogi od tal, tako debel sneg je že ležal po cesti. Vrhu tega je začelo zopet tako hudo snežiti, da Milka niti tri korake daleč ni videla izpred sebe. Takó je izgubila pravi sled in zabredla je v neki jarek, v katerem je sneg ležal prav na debelo. Bila je že takó trudna in zdelana, da niti čutila ni, kolika nesreča jej preti; kajti ležeč v dosti globokem jarku, vsa s snegom zametana, mislila je, da se bode malo odpočila in se potlej iz snega izkopalila ter naprej šla. Ali varala se je! Takó počivajoč, padal je sneg bolj in bolj na njo, da je bila malo ne že vsa v snegu, a k temu jej pride še spanje na oči in hotela je zaspati. Ali Bog jo je obvaroval te nesreče, ker ako bi bila zaspala, zmrznila bi bila čez noč v tolikem snegu. Na njeno srečo je šel po tistem potu gozdar s svojim psom iz gozda domóv, in prišedši blizu uboge Milke, ugleda, kako mu pes skače in kako laje proti ónem kraju, kjer bila Milka v snegu zakopana. Gozdar stopi bliže, da bi pogledal, na kakšno stvar pes toliko laje, in glej! tu zapazi holmec snega, iz katerega molí rudeča ruta. V prvi hip se je zeló ustrašil, ker je mislil, da je kri, ter je kaka divja zvér raztrgala kako živinče ali pa človeka. Zatorej je začel sneg odgrébat in takój mu pade v oči Milka, katera se je bila kakor iz sanj prebudila in po konci sklonila. Gozdár jo spozná, izvede jo na cesto in pelje domóv, kjer so je stariši že težko pričakovali. Kako so se prestrašili ubogi stariši, kadar so slišali, v kolikej nevarnosti je bila njihova preljuba hčerka. Mati so jo vprašali, zakaj ni vstala in dalje šla proti dómu; ali Milka jim je rekla, da ni mogla, ker je bila od vseh strani s snegom zametana, pa je tudi prav nič ni zeblo. Mati jo vprašajo dalje, če se ni nič bala in jokala? „Nič se nisem bala in tudi jokala se nisem,“ reče Milka, „ker sem znala, da me varuje dobri Bog, h kateremu sem vedno molila.“ Vsi so se čudili tem otročjim besedam in hvalili Boga, da jim je ohranil Milko.

Glejte, otroci, takó pomaga Bog vsacemu, kdor k njemu rad moli in se mu priporoča.

(Iz „hrvaščine“ pr. I. T.)